

Kwartaalupdate

Beroepsaansprakelijkheid

Q1 2024

Introductie

Auteurs: Vincent Terlouw, Suzanne van Aalst, Boaz van Honk & Cédric Betjes

In het eerste kwartaal van 2024 zijn er op www.rechtspraak.nl weer verschillende uitspraken gepubliceerd waarin een (civiele of tuchtrechtelijke) vordering tegen een beroepsbeoefenaar werd ingesteld. Denk hierbij onder andere aan de mogelijke aansprakelijkheid van notarissen, advocaten, assurantietussenpersonen en makelaars.

In deze Kwartaalupdate Beroepsaansprakelijkheid voor Q1 2024 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

- 01. Cassatieadvocaat aansprakelijk vanwege niet (tijdig) advies en niet opvolgen aanwijzingen cliënt? (Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, 20 februari 2024)** 2

- 02. Beroepsaansprakelijkheid accountant. Accountantskantoor niet aansprakelijk voor schade na te laat bezwaar maken tegen naheffingsaanslag (Rechtbank Noord-Holland 10 januari 2024)** 8

- 03. Beroepsaansprakelijkheid advocaat na niet tijdig indienen memorie van grieven bij gerechtshof? (Rechtbank Limburg 31 januari 2024)** 11

01

Cassatieadvocaat aansprakelijk vanwege niet (tijdig) advies en niet opvolgen aanwijzingen cliënt?

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 20 februari 2024)

Op 11 maart 2019 heeft appellant (hierna: "de cliënt") geïntimeerde 2 (hierna: de cassatieadvocaat) benaderd om hem bij te staan in een procedure bij de Hoge Raad en hem een notitie van 77 bladzijden gestuurd met "bouwstenen" voor een incidenteel cassatieberoep.

In de opdrachtbevestiging van 12 maart 2019 schrijft de cassatieadvocaat: *"Ik zal (dus) aan u cassatieadvies uitbrengen omtrent zowel de vraag of het zinvol is om verweer te voeren tegen het cassatiemiddel (...) als de vraag of het zinvol is om al dan niet voorwaardelijk incidenteel cassatieberoep in te stellen. Bij deze laatste vraag baseer ik mij (in beginsel) uitsluitend op uw gisterochtend door mij ontvangen uitvoerige notitie. Een positief advies over een incidenteel cassatieberoep stel ik op in de vorm van een (zeer) rudimentair concept-cassatiemiddel. Volgende week bericht ik u alvast omtrent de vraag of het zinvol is om verweer te voeren. (...) Voor mijn werkzaamheden geldt een uurtarief van € 300 ex btw. Voor de werkzaamheden van mijn kantoorgenoot geldt een uurtarief van € 195 ex btw, indien ook hij werkzaamheden verricht in deze zaak."* De cassatieadvocaat had gezegd zo'n 30 uur nodig te hebben. De cliënt heeft op 11 maart 2019 reeds tegen de cassatieadvocaat gezegd er geen bezwaren tegen te hebben dat de kantoorgenoot van de cassatieadvocaat, in de zaak ondersteuning zou verlenen.

Het verweerschrift met een eventueel incidenteel cassatiemiddel moest op 14 juni 2019 bij de Hoge Raad worden ingediend. Op 4 en 29 april stuurde de cliënt aan de cassatieadvocaat notities met een (aangevulde) samenvatting van zijn eerdere notitie en met een voorstel voor incidentele cassatiemiddelen, met de vraag hem te laten weten als de cassatieadvocaat een andere benadering voorstond. Op 31 mei 2019 stuurde de cassatieadvocaat een cassatie-advies, waarin hij adviseerde verweer te voeren tegen het principaal cassatieberoep en schreef dat er voldoende

aanknopingspunten waren voor een incidenteel cassatieberoep. Het advies bevatte geen (rudimentair) concept-cassatiemiddel. In het advies gaf de cassatieadvocaat aan dat het honorarium voor de te voeren procedure tussen de €24.000,00 en €35.000,00 zou bedragen.

Op 3 juni 2019 schreef de cliënt dat het advies niet was wat hij verwachtte en dat het geen concept-cassatiemiddel bevatte. Ook constateerde hij dat hij door het late advies in een tijdklem was geraakt waarbij er geen tijd meer was voor een second opinion. Op 6 juni hebben de cliënt en de cassatieadvocaat elkaar een concept cassatiemiddel gestuurd. Na dagen overleg tussen de cliënt, cassatieadvocaat en de kantoorgenoot gaat de cliënt op 13 juni 2019 akkoord met het aangepaste middel.

Het kantoor heeft in totaal €55.210,50 ex btw gedeclareerd. Uit de urenspecificaties volgt dat de cassatieadvocaat ongeveer 81 uur aan de zaak heeft besteed en de kantoorgenoot ongeveer 158 uur.

Bij arrest van 19 juni 2020 heeft de Hoge Raad het arrest op het cassatieberoep gecasseerd en het incidentele cassatieberoep van de cliënt verworpen.

De cliënt heeft een tuchtklacht ingediend tegen de cassatieadvocaat. De Raad van Discipline heeft bij beslissing van 17 oktober 2022 de klacht gedeeltelijk gegrond verklaard en de cassatieadvocaat de maatregel van berisping opgelegd. In hoger beroep heeft het Hof van Discipline op 1 december 2023 de beslissing van de Raad van Discipline bekrachtigd. De reden voor de maatregel was kort gezegd dat de cassatieadvocaat het advies en het concept te laat heeft verstuurd, zodat geen second opinion meer mogelijk was voor de cliënt. Ook is de cassatieadvocaat tekortgeschoten in zijn zorgplicht door geen duidelijke financiële afspraken te maken.

De cliënt start een civiele procedure en voert aan dat de cassatieadvocaat, de kantoorgenoot en het kantoor (hierna: de cassatieadvocaat c.s.) zijn tekortgekomen in de nakoming van hun verplichtingen uit de overeenkomst van opdracht. Ook vordert de cliënt vernietiging van de overeenkomst op grond van dwaling, bedrog en misbruik van omstandigheden. Daarnaast is de overeenkomst volgens de cliënt als gevolg van een oneerlijke handelspraktijk tot stand gekomen.

Tekortkoming

De tekortkoming zou eruit bestaan dat:

- I. niet (tijdig) is geadviseerd over het voeren van verweer en in de vorm van een (rudimentair) concept cassatiemiddel en onvoldoende is geïnformeerd;
- II. de cassatieadvocaat c.s. de aanwijzingen van de cliënt hebben gevolgd met betrekking tot de insteek van het incidenteel cassatieberoep; en
- III. een groot deel van het werk niet door de cassatieadvocaat maar door de kantoorgenoot is verricht.

Advisering

Volgens het hof heeft de cassatieadvocaat c.s. inderdaad te laat geadviseerd en te laat het concept cassatiemiddel toegestuurd. Hierdoor was de cliënt in een tijdklem geraakt zonder reële mogelijkheid een andere cassatieadvocaat te zoeken. Op dit punt is derhalve sprake van een tekortkoming.

De cliënt heeft ontbinding van de overeenkomst van opdracht gevorderd op grond van artikel 6:265 lid 1 BW. De cassatieadvocaat c.s. beroept zich op de uitzondering van dit artikel, namelijk dat de tekortkoming de ontbinding met haar gevolgen niet rechtvaardigt. De cassatieadvocaat c.s. heeft namelijk de insteek van de cliënt gevolgd en nagenoeg alle opmerkingen van cliënt openomen. Het hof gaat hierin mee, aangezien de cliënt onvoldoende heeft toegelicht op welke punten hij het middel anders had willen zien.

Dat de cassatieadvocaat c.s. niet heeft geadviseerd in de vorm van een (rudimentair) concept cassatiemiddel levert ook geen zelfstandige tekortkoming op die ontbinding rechtvaardigt. Het advies van 31 mei 2019 bevatte weliswaar niet zo'n middel, maar de cassatieadvocaat c.s. heeft terecht aangevoerd dat het advies wel de bouwstenen voor zo'n middel bevatte, terwijl het concept middel toen snel, op 6 juni 2019, volgde. Ook levert het feit dat de cliënt er niet van op de hoogte is gehouden dat de cassatieadvocaat c.s. enige tijd niet aan de zaak heeft gewerkt geen tekortkoming op. Hetzelfde geldt voor het feit dat niet is gemeld dat de kantoorgenoot is ingeschakeld,

nu dit in de opdrachtbevestiging is overeengekomen. Wat betreft het onvoldoende op de hoogte houden van de financiële consequenties van de zaak volgt het hof het Hof van Discipline, in die zin dat de cassatieadvocaat c.s. de cliënt beter op de hoogte had moeten houden, maar van excessief declareren geen sprake was. Deze (mogelijke) tekortkoming rechtvaardigt geen ontbinding. Ten slotte is het hof van mening dat de cliënt, als oud-advocaat, had moeten begrijpen dat het intensieve overleg en uitvoering correspondentie tot (extra) kosten zouden leiden.

Niet volgen aanwijzingen insteek incidenteel cassatieberoep

Voorts heeft de cliënt aangevoerd dat de cassatieadvocaat c.s. niet zijn verantwoorde aanwijzingen heeft gevolgd wat betreft de insteek van het incidenteel cassatieberoep en de daarin te voeren klachten.

De cliënt heeft volgens het hof echter onvoldoende precies uiteengezet op welke punten hij een andere benadering of klachten had gewenst dan de cassatieadvocaat c.s. uiteindelijk in het middel heeft opgenomen. Ten aanzien van de aanwijzingen die de cassatieadvocaat c.s. niet heeft gevolgd, heeft de cliënt niet toegelicht dat de door hem gewenste klachten verantwoord waren, in die zin dat ze kans van slagen hadden. Bovendien heeft de cassatieadvocaat c.s. er terecht op gewezen dat de cliënt in zijn e-mail van 14 juni 2019 geen blijk geeft van enig resterend bezwaar tegen het ingediende middel.

Deel werk niet door de cassatieadvocaat maar door de kantoorgenoot verricht

De cliënt heeft aangevoerd dat hij specifiek de cassatieadvocaat als cassatieadvocaat heeft aangezocht en dat het een tekortkoming oplevert dat een groot deel van het werk niet door de cassatieadvocaat maar door de kantoorgenoot is verricht.

Dit betoog faalt echter, nu de cliënt in de opdrachtbevestiging akkoord is gegaan met ondersteuning door de kantoorgenoot. Ook heeft de cassatieadvocaat c.s. gewezen op de algemene voorwaarden waarin is opgenomen dat artikel 7:404 BW – waarin het uitgangspunt staat dat de opdrachtgever de opdracht zelf dient te verrichten – niet van toepassing is.

Dwaling, bedrog, misbruik van omstandigheden en oneerlijke handelspraktijk bij de totstandkoming

De cliënt betoogt dat hij de overeenkomst niet was aangegaan als hij had geweten dat de kantoorgenoot in feite de zaak zou behandelen en niet de cassatieadvocaat persoonlijk. De cliënt heeft volgens het hof echter onvoldoende toegelicht dat hij ervan uitging dat alleen de cassatieadvocaat aan de zaak zou werken. Van dwaling is derhalve geen sprake.

Nu in het kader van dwaling is geoordeeld dat er geen onjuiste voorstelling van zaken was als gevolg van een inlichting of het niet verstrekken van een inlichting door de cassatieadvocaat c.s., is van bedrog volgens het hof al evenmin sprake.

Ook misbruik van omstandigheden, gebaseerd op de tijdnoed waarin de cliënt geraakte door de late advisering, is volgens het hof niet aan de orde. Dit heeft namelijk niets te maken met de totstandkoming van de overeenkomst, waardoor dit verwijt niet tot vernietiging leidt.

Ten slotte gaat ook het verwijt van oneerlijke handelspraktijken niet op. Doordat geen sprake was van onjuiste voorstelling van zaken als gevolg van een inlichting van of schending van een spreekplicht door de cassatieadvocaat c.s., is geen sprake van een misleidende, laat staan agressieve, handelspraktijk. Ook is geen schending komen vast te staan van de professionele toewijding bij de totstandkoming van de overeenkomst. Daarnaast is ten aanzien van de financiële afspraken geen sprake van oneerlijke handelspraktijken, nu de cassatieadvocaat c.s. duidelijk heeft gemaakt wat de uurtarieven zijn.

Onrechtmatig handelen en oneerlijke handelspraktijken bij de uitvoering

De cliënt heeft tot slot aangevoerd dat de cassatieadvocaat c.s. bij de uitvoering van de overeenkomst onrechtmatig heeft gehandeld, in het bijzonder dat bij de uitvoering sprake is geweest van oneerlijke handelspraktijken. De cliënt heeft weliswaar gesteld dat de cassatieadvocaat c.s. onrechtmatig heeft gehandeld, maar heeft ter zake geen vordering ingesteld. Van toewijzing van een vordering uit onrechtmatige daad kan reeds daarom geen sprake zijn, aldus het hof.

Conclusie

De cliënt wordt in het ongelijk gesteld. Het hoger beroep slaagt niet.

02

Beroepsaansprakelijkheid accountant. Accountantskantoor niet aansprakelijk voor schade na te laat bezwaar maken tegen naheffingsaanslag

(Rechtbank Noord-Holland 10 januari 2024)

Deze zaak gaat het over de vraag of een accountantskantoor aansprakelijk is voor de schade die een klant stelt te hebben geleden doordat er namens de klant te laat bezwaar is gemaakt tegen een naheffingsaanslag van de Belastingdienst.

Enkhuizer Beheer Maatschappij B.V. (hierna: "EBM") maakte deel uit van een groep van bv's die een fiscale eenheid voor de BTW vormden. EBM stelt haar accountantskantoor De Hooge Waerder (hierna: "DHW") aansprakelijk voor de schade die zij heeft geleden doordat te laat bezwaar is gemaakt tegen een naheffingsaanslag btw van € 360.000.

Kort gezegd stelt EBM zich op het standpunt dat DHW toerekenbaar tekortgeschoten is in de nakoming van de overeenkomst van opdracht waarbij DHW zich had verbonden om (onder meer) voor EBM werkzaamheden te verrichten bestaande uit het verlenen van bijstand op fiscaal gebied. Bij de uitvoering van deze werkzaamheden heeft DHW, in de persoon van x, niet de zorg van een goed opdrachtnemer in acht genomen. Persoon x zou namelijk niet op tijd en niet op de juiste wijze bezwaar hebben gemaakt tegen een naheffingsaanslag. Persoon x zou daarbij door de bestuurder van EBM meerdere malen zijn gevraagd om op dit punt te acteren. Ook zou persoon x zijn verantwoordelijkheid niet hebben genomen en daarmee zijn zorgplicht hebben geschonden en heeft EBM geen mogelijkheid gehad zich op de juiste wijze te verzetten tegen de aansprakelijkstelling van de ontvanger van de Belastingdienst. Nu deze kans aan EBM is ontnomen, zou DHW schadelijkt zijn met betrekking tot de schade die EBM tot nu toe als gevolg van het handelen van de accountant-administratieconsulent heeft geleden.

DHW betwist dat zij is tekortgeschoten in haar verplichtingen. De primaire verantwoordelijkheid voor het (tijdig) maken van bezwaar lag namelijk bij de bestuurders van EBM, aldus DHW. Zij onderhielden namelijk het contact met de fiscus en de curator waarbij zij werden bijgestaan door een eigen advocaat. Aan DHW zou voorafgaand aan het verstrijken van de bezwaartermijn nimmer de opdracht (en daarmee de verantwoordelijkheid) zijn gegeven om zorg te dragen voor het tijdig maken van bezwaar tegen de naheffingsaanslag. Pas achteraf, na het verstrijken van de bezwaartermijn, kwam het verzoek aan DHW om bezwaar te maken tegen de naheffingsaanslag en bleek uit de brief van de ontvanger dat EBM hiervoor aansprakelijk was gesteld als lid van de fiscale eenheid. Voorts betwist DHW het causale verband tussen de gestelde tekortkoming en de gestelde schade.

Na het benoemen van het geschil, geeft de rechtbank een schets van het juridische kader voor beroepsaansprakelijkheid. Bij beroepsaansprakelijkheid staat centraal de norm dat een beroepsbeoefenaar - in dit geval een accountant - ten opzichte van zijn cliënt de zorgvuldigheid in acht moet nemen die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht. Gelet op de contractuele verhouding tussen partijen - waarover hierna meer - komt het daarbij aan op de invulling van de in artikel 7:401 BW vervatte norm dat een opdrachtnemer (de accountant) bij zijn werkzaamheden de zorg van een goed opdrachtnemer in acht moet nemen. De omstandigheden van het geval bepalen of aan die norm is voldaan, en in geval van aansprakelijkheid uit wanprestatie is in het bijzonder ook de inhoud van de opdracht bepalend. Daarnaast moet de opdrachtnemer de cliënt desgevraagd en ook uit eigen beweging van informatie voorzien, waarbij de omvang van die informatieverplichting afhankelijk is van de omstandigheden van het geval, waaronder de deskundigheid van de opdrachtgever.

De rechtbank constateert dat, anders dan EBM in de dagvaarding stelt, de opdrachtovereenkomst tussen EBM en DHW geen verplichting tot fiscale ondersteuning voor de gehele fiscale eenheid, inclusief bezwaar tegen (naheffings)aanslagen, bevat. De overeenkomst specificeerde enkel dat DHW was belast met het opstellen van de jaarrekeningen voor 2016 en latere jaren. Het feit dat de accountant-administratieconsulent van DHW ook eenvoudige fiscale werkzaamheden verrichtte, impliceerde niet dat EBM kon verwachten dat het indienen van bezwaar tot diens takenpakket behoorde.

Verder maakt de rechtbank korte metten met de stelling van EBM dat een accountant juist wordt ingeschakeld om fiscale zaken te regelen. De rechtbank overweegt dat het werk van de accountant aanzienlijk verschilt van dat van een fiscalist, waarvoor andere beroepskwalificaties hebben te gelden. Indien EBM had gewild dat een fiscalist of bedrijfsjurist van DHW verantwoordelijk zou zijn voor het tijdig aantekenen van bezwaar tegen de naheffingsaanslag, had zij dit expliciet moeten aangeven en een aanvullende opdracht moeten verstrekken. Dit gebeurde echter pas op 15 december 2017, na het verstrijken van de bezwaartermijn op 7 december 2017. Hierdoor is er geen sprake van een toerekenbare tekortkoming, waardoor DHW niet aansprakelijk is voor de beweerde schade van EBM.

03

Beroepsaansprakelijkheid advocaat na niet tijdig indienen memorie van grieven bij gerechtshof?

(Rechtbank Limburg 31 januari 2024)

In deze kwestie heeft eiseres haar partner aansprakelijk gesteld voor letsel dat ze opliep toen ze in de nacht in de badkamer viel. Eiseres beweerde dat haar val was veroorzaakt doordat zij in het donker is gestruikeld over de schoenen van haar partner. De partner heeft de aansprakelijkstelling doorgeleid naar zijn aansprakelijkheidsverzekeraar NN, die de dekking weigerde omdat ze geen bewijs zagen van nalatigheid van de partner.

Als gevolg hiervan heeft eiseres zich tot haar rechtsbijstandsverzekeraar gewend die een advocaat heeft benaderd om eiseres in de te entameren procedure jegens NN bij te staan. De rechtbank wees de vorderingen van eiseres echter af omdat ze niet kon bewijzen dat de val werd veroorzaakt door de schoenen van de partner.

De advocaat heeft richting eiseres en haar rechtsbijstandsverzekeraar gecommuniceerd dat de motivering van de rechtbank onjuist is en dat hij adviseert tot het instellen van hoger beroep. Eiseres heeft toen besloten om hoger beroep in te stellen.

De memorie van grieven werd door de advocaat echter niet binnen de daarvoor geldende termijn bij het gerechtshof ingediend. Hierdoor werd eiseres niet-ontvankelijk verklaard in het door haar ingestelde hoger beroep vanwege het niet indienen van een memorie van grieven. De advocaat heeft eiseres van voornoemde op de hoogte gebracht en aangegeven dat hij een in dat kader een fout heeft gemaakt, dit zijn verantwoordelijkheid is en hij een en ander heeft gemeld aan zijn beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar HDI. Verder heeft de advocaat richting HDI gecommuniceerd dat hij van mening is dat eiseres een zeer goede kans maakte dat het gerechtshof in haar voordeel zou hebben geoordeeld en dat hij haar anders niet zou hebben geadviseerd hoger beroep in te stellen.

Eiseres heeft vervolgens de advocaat en rechtsbijstandsverzekeraar aansprakelijk gesteld voor de schade die zij lijdt als gevolg van de door de advocaat gemaakte beroepsfout. Eiseres heeft zich voor juridische bijstand in het geschil met (de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van) de advocaat en rechtsbijstandsverzekeraar gewend tot een 'nieuwe' advocaat. In de onderhavige procedure acht eiseres de advocaat en rechtsbijstandsverzekeraar aansprakelijk voor de schade die zij heeft geleden als gevolg van de beroepsfout. Zij onderscheidt daarbij twee soorten schade, namelijk:

- a. de schade doordat het gerechtshof niet inhoudelijk heeft geoordeeld over het geschil tussen eiseres en NN;
- b. de kosten die eiseres in het buitengerechtelijk traject met de rechtsbijstandsverzekeraar en de advocaat heeft gemaakt voor de bijstand van de 'nieuwe' advocaat.

De rechtbank in de onderhavige kwestie stelt voorop dat in een geval waarin een advocaat niet tijdig een rechtsmiddel heeft ingesteld, voor de beantwoording van de vraag of (en zo ja, in welke mate) de cliënt als gevolg van die fout schade heeft geleden, in beginsel dient te worden beoordeeld hoe op het rechtsmiddel had behoren te worden beslist, althans moet het te dier zake toewijsbare bedrag worden geschat aan de hand van de goede en kwade kansen die de cliënt zou hebben gehad indien de vordering of het rechtsmiddel tijdig zou zijn ingesteld. Daarbij bestaat slechts ruimte voor het vaststellen van de schade aan de hand van een schatting van de goede en kwade kansen die de benadeelde zou hebben gehad wanneer die kans hem niet was ontnomen, indien het gaat om een reële (dat wil zeggen niet zeer kleine) kans op succes. Het hier besproken geval – waarin wel op tijd het rechtsmiddel is ingesteld, maar vanwege het niet tijdig indienen van de memorie van grieven, toch geen inhoudelijke behandeling heeft plaatsgevonden – wordt op dezelfde wijze beoordeeld.

De rechtbank gaat dus allereerst in op de vraag of ervan uit moet worden gegaan dat eiseres in hoger beroep alsnog gelijk had gekregen. Deze vraag beantwoordt de rechtbank ontkennend. Zij acht het oordeel in het bestreden vonnis namelijk correct. Kort gezegd komt dat oordeel erop neer dat niet is komen vast te staan – in de zin van: moet worden aangenomen – dat eiseres is gevallen over de schoenen van de

Dit betekent dat de rechtbank ervan uitgaat dat ook het gerechtshof de door eiseres gestelde oorzaak van de val niet zou hebben vastgesteld of aangenomen, zodat ook het gerechtshof de tegen NN ingestelde vorderingen zou hebben afgewezen. Daaruit volgt weer dat niet kan worden vastgesteld dat eiseres schade heeft geleden als gevolg van het feit dat het gerechtshof geen inhoudelijk oordeel heeft gegeven. De rechtbank oordeelt derhalve dat er geen aanleiding bestaat voor het vaststellen van de schade aan de hand van een schatting van de goede en kwade kansen, omdat een reële kans op succes dus niet kan worden vastgesteld.

Voorts oordeelt de rechtbank dat eiseres wel op grond van artikel 6:96 lid 2 onder c BW redelijke kosten ter verkrijging van voldoening buiten rechte van hen claimen, waar niet aan in de weg staat dat niet is komen vast te staan dat er andere schade is geleden. Dit vanwege het feit dat niet in geschil is dat de advocaat en rechtsbijstandsverzekeraar een fout kan worden verweten in verband met het niet tijdig bij het gerechtshof bezorgen van de memorie van grieven. De rechtbank acht in dat kader relevant dat eiseres is geconfronteerd met het feit dat haar zaak in hoger beroep niet inhoudelijk is behandeld, terwijl de advocaat te kennen had gegeven dat zij een goede kans op succes zou hebben gemaakt. Onder deze omstandigheden is het logisch dat eiseres, in ieder geval aanvankelijk, heeft aangenomen dat zij de in deze procedure gestelde schade zou kunnen verhalen op de advocaat en de rechtsbijstandsverzekeraar, dat zij daartoe stappen heeft ondernomen en in dat kader kosten heeft gemaakt door het inschakelen van de 'nieuwe' advocaat.

Omdat het debat over de redelijkheid van de werkzaamheden en de redelijkheid van de gemaakte kosten nog niet volledig is geweest, worden beide partijen nog in de gelegenheid gesteld om zich hierover uit te laten waarna de rechtbank zal beslissen. De rechtbank verwijst de zaak weer naar de rol en houdt iedere beslissing aan.

Een vraag over beroepsaansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw

Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven

Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060

m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik

Advocaat

+31 6 2248 1755

t.munnik@ploum.nl

Suzanne van Aalst

Advocaat

+31 6 1255 6802

s.vanaalst@ploum.nl

Annerieke Meerkerk

Advocaat

+31 6 1117 6305

a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk

Advocaat

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl